

BEROEPS- BELANGEN

630
b70

VAN TANDARTS EN FISCUS.

*De inkomstenbelasting 1940—41 en de gemobiliseerde
Reserve-officieren (tandarts).*

Er is in vakbladen en algemeene pers reeds veel geschreven over de wijze, waarop het inkomen, dat uit hoofde van militairen dienst wordt verkregen, op 1 Mei van het belastingjaar 1940/41 zal dienen te worden aangegeven.

Dezer dagen lazen wij in één der groote bladen, dat de Minister van Financiën hiervoor richtlijnen heeft gegeven, die men als zeer tegemoetkomend betitelde. Dat zijn zij inderdaad, doch uitsluitend voor de „kleinigheden”; voor den gemobiliseerden Res. Off. tandarts, kunnen zij echter buitengewoon onvoordeelig zijn en o.i. in strijd met den tekst en de bedoeling van de wet.

Richtlijnen van den minister worden aan zijn ambtenaren (i. c. de inspecteurs) verstrekt als ministerieele missieven, waaraan die ambtenaren zich dienen te houden. Doen zij dit niet, dan kunnen de Raden van Beroep naar eigen inzicht handelen, want op deze colleges, die geen onderdeel van het Ministerie van Financiën doch van Justitie zijn (rechtspraak) rust geen enkele verplichting om de wenschen van een Minister van Financiën naar letter en/of geest uit te voeren. Voor den Hoogen Raad geldt hetzelfde.

Nu er voor de komende inkomstenbelasting een instructie is gegeven, die sterk in het nadeel van de gemobiliseerde tandartsen is (en zulks o.i. in strijd met wet en recht) achten wij alle termen aanwezig, om deze reeds thans te betwisten.

De Minister wil n.l. het militaire inkomen (met uitzondering van de mobilisatie-toelage) als *nieuwe bron* beschouwen, m.a.w. dan zou men op 1 Mei het militaire inkomen over een vol jaar dienen aan te geven. Wij staan daarentegen op het standpunt, dat op 1 Mei dient te worden bijgesteld:

„Het bedrag, hetwelk in 1939 werkelijk is ontvangen; indien men gewend was, het inkomen over een ander tijdvak op te geven, bijv. van Mei tot Mei, dan het bedrag, hetwelk men over dit boekingstijdvak ontvangen had.”

Wij zijn de meening toegedaan, dat inkomen uit militairen dienst als reservist behoort tot de categorie „op zich zelf staande werkzaamheden”, m.a.w. dat men opgeeft, wat in het afge-loopen kalender- of boekjaar werkelijk werd ontvangen. Op deze wijze wilde het departement, dat inkomsten uit militairen dienst op 1 Mei 1939 werd aangegeven. Waarom nu dan een ander systeem gekozen?

Zou de mobilisatie op 15 April 1941 eindigen, dan dient men in 1941 op te geven wat men in 1940 ontving en in 1942 het bedrag van 1 Januari 1941—15 April '41. De thans gegeven instructie is onbillijk, in het bijzonder voor de grootere inkomens. Zou de mobilisatie op 1 September 1940 eindigen, dan blijft de belasting van het militaire inkomen over een vol jaar bestaan, tenzij de rest beneden $\frac{3}{4}$ van het geheel daalt, wat voor velen niet het geval zal zijn.

Veel en veel billijker is de regeling der „op zich zelf staande werkzaamheden”; hierbij krijgt de schatkist het zijne over de werkelijk verkregen inkomsten, behoorlijk verdeeld over de tijdvakken, waarover deze werden genoten.

Dit klemt te meer, omdat bij het vaststellen van deze „richtlijnen” blijkbaar geen rekening is gehouden met den achteruitgang van de praktijk-opbrengst, tengevolge van de mobilisatie, hetzij door verloop, hetzij door de kosten, verbonden aan het stellen van een waarnemer.

Een voorbeeld moge verduidelijken, hoe nadeelig het door ons betwiste systeem kan werken.

Stellen wij, dat een praktijk over 1938 netto f 6000,— heeft opgebracht (f 500,— per maand).

In 1939 zal de opbrengst tot 1 September dan op 8 x f 500,— is f 4000,— zijn te stellen en voor de resterende mobilisatie-maanden, berekend naar f 300,— per maand, nog eens f 1200,—; totaal 1939 derhalve f 5200,—.

Het militaire jaar-inkomen stellend op f 3000,— zou op 1 Mei 1940 dienen te worden aangegeven:

Inkomen tandarts 1939	f 5200,—
Vol jaar inkomen res. off.	f 3000,—
	<hr/>
totaal	f 8200,—

In werkelijkheid zal het inkomen van 1 Mei 1940—30 April 1941 bedragen:

Verminderd inkomen tandarts 12 x f 300,—	is f 3600,—
Ink. als res. off.	f 3000,—
	<u>totaal f 6600,—</u>

Volgens onze opvattingen zou men dienen aan te geven:

a. Inkomen als tandarts:

8 maanden à f 500,— = f 4000,—

4 maanden à f 300,— = f 1200,—

f 5200,—

b. Inkomen als res. off.:

4 maanden à f 250,— = f 1000,—

Totaal f 6200,—

Volgt men de aanwijzing van den Minister, dan kan dit onder bepaalde omstandigheden een „voordeel” opleveren. Eindigt n.l. het militaire inkomen op 28 April 1941, dan behoeft men voor I.B. 1941/42 hiervan niets aan te geven. Wij blijven voorstanders van het systeem „op zich zelf staande werkzaamheden”, waardoor de groote moeilijkheden en onbillijkheden, verbonden aan de bronnentheorie, met één slag worden geëlimineerd. Het bovenstaande geldt natuurlijk eveneens voor die reserve-officieren, die niet bij de M.G.D. zijn ingedeeld. Bovendien is hier o.i. geen sprake van een „nieuwe bron”, zeker niet, indien het dienstverband reeds langer dan 1 jaar bestond.

Alle kosten, die de praktijk eischt tengevolge van militairen dienst, kunnen in mindering worden gebracht. In de eerste plaats natuurlijk het honorarium in geld, wat den waarnemer is uitbetaald. Volgt men de bronnen-theorie, dan zal men deze uitgave per 1 Mei 1940 derhalve ook voor een vol jaar in aftrek mogen brengen.

Naast het geld-honorarium verdient de waarnemer als regel ook „vrije kost en inwoning”. Hiervoor kan men een behoorlijk bedrag in rekening brengen. Het moge zijn, dat de voeding van één persoon in huis niet zoo veel meer kost, door de aanwezigheid van een gast komt de vrouw des huizes als regel tot hoogere uitgaven voor het geheele gezin. In verband met den levensstandaard zouden wij deze uitgaven willen aannemen op f 3 à f 5,— per dag. Reizen van den militairen standplaats naar de praktijk, anders dan gedurende periodiek verlof, kan zeer

zeker in mindering worden gebracht, evenals interlocale telefoongesprekken, die misschien veelvuldig met den waarnemer worden gevoerd. De hierboven opgesomde kosten worden derhalve op de gebruikelijke wijze van de praktijk-inkomsten afgetrokken.

De mobilisatie-toelage voor de gehuwden kan worden verwaarloosd; deze zal de kosten voor wonen buiten gezinsverband wel ongeveer dekken. Zijn de kosten voor verblijf buiten de standplaats hooger dan de toelage (bijv. voor ongehuwden, die toch hun huishouding moeten laten doorloopen) dan brenge men het nadeelig verschil in mindering op het militaire inkomen.

Het bovenstaande geldt voor praktijken, die op 1 Mei 1940 reeds een vol kalender- of boekjaar hebben bestaan. Voor de andere categorie bestaan zóó vele variaties, dat hiervoor in een beknopt artikel geen algemeene richtlijnen zijn te geven.

Utrecht, Mei 1940.

J. FORTUIN.

Naschrift:

Deze beschouwing werd vóór 10 Mei j.l. geschreven. Nu wel veilig kan worden aangenomen, dat het inkomen uit militairen dienst binnenkort zal ophouden, klemt ons betoog temeer.

J. F.

Utrecht, 24 Mei 1940.

UITSPRAAK VAN DEN RAAD VAN BEROEP

Inzake het gaan houden van zitdagen in een plaats waar reeds tandartsen, leden der Mij., gevestigd zijn.

De Raad van Beroep:

Gezien de stukken, waaronder de in hoofde dezes vermelde uitspraak, alsmede de door X en IJ daartegen ingebrachte grieven, alle over en weder aan partijen medegedeeld.

Gehoord de partijen, X en IJ enerzijds en W anderzijds in de mondelinge behandeling der zaak voor den Raad van Beroep op 30 October 1939 en 17 Januari 1940, waarbij partij X en IJ haar grieven tegen de beroepen uitspraak omstandig heeft toegelicht.

Gehoord voorts ter laatstvermelde zitting E, secretaris van de Centrale Ziekenfonds Commissie der Maatschappij.

Gelet op de door W. op 18 Februari 1939 bij den Afdelingsraad aan de Afd. Q ingediende klacht, luidende:

Geeft met verschuldigten eerbied te kennen,

W, Tandarts, te A, lid van de „Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde” afdeling Q,

dat hij dd. 14 December 1934, te Utrecht, met goed gevolg heeft afgelegd het tandarts examen,

dat hij met ingang van 2 Januari 1935 heeft overgenomen de tandartsen-praktijk van S. te A.

dat hij met ingang van denzelfden datum zich aldaar (te A) heeft gevestigd als tandarts;

dat reeds vóór de vestiging van S te A, aldaar eens per week tandheelkundige-zitdag werd gehouden, door den te N gevestigden tandarts M, welke zitdagen tot en met heden onveranderd zijn bestendigd;

dat ná zijn vestiging te A, zich aldaar als tandarts heeft gevestigd mejuffrouw R, 1936;

dat door bovenaangegeven tandheelkundige vestiging r.p. gehouden zitdagen, het publiek te A en omgeving ruimschoots gelegenheid tot tandheelkundige hulp wordt geboden, getuige het feit, dat hij, ondergeteekende, zoowel als collega mevrouw L geb. R hun normale werktijd nog niet voor $\frac{3}{4}$ bezet hebben;

dat desalniettemin, met ingang van 28 December 1938, de tandartsen X en IJ, beiden te B gevestigd, gedurende tweemaal per week

vaste- en voorts de daaruit voortvloeiende facultatieve, zitdagen te A hebben ingesteld, ten bewijze waarvan bovenaangehechte, destijds in het plaatselijk nieuwsblad „De Stad A” voorgekomen advertentie moge doen blijken;

dat als daarbij in het oog vallende bijzonderheid dient te worden opgemerkt, en als zoodanig onder uw aandacht wordt gebracht,

dat de heer X reeds vanaf 1906 en de heer IJ vanaf 1914, alzoo r.p. 33 en 25 jaar, de tandartsenpraktijk te B uitoefenen en tot vorengenoemde datum (28 December 1938) nimmer tot het instellen van zitdagen te A zijn overgegaan;

dat „het instellen van tandheelkundige zitdagen ter plaatse waar reeds collegae zijn gevestigd” weliswaar in het betrokken afdeulingsreglement Q, niet met name genoemd verboden is, maar,

dat hij, ondergeteekende, desalniettemin de overtuiging is toegedaan dat deze wijze van „zitdag instellen” niet is geoorloofd, althans niet op grond van het motief, „dat het niet met name genoemd bij reglement verboden is”, want,

dat het collegiaal verkeer onder tandartsen en de eerbied voor de beroepsstanding, vanzelfsprekend ook ongeschreven wetten met zich brengen, welke, evengoed als de geschrevene, aanspraak maken op eerbiediging;

dat, behalve bovengedaan beroep op eerbiediging van ongeschreven wetten van collegiaal verkeer en beroepsstanding, ook uit anderen hoofde blijkt dat zijn, ondergeteekende's zienswijze omtrent de hierboven door hem gewraakte zitdagen de juiste is, getuige het feit, dat in de rechtstreeks aangrenzende afdelingen P en O het zoodanig instellen van zitdagen, met name genoemd, reglementair verboden is;

dat, behalve de mogelijkheid van een letterlijk reglementair verbod, genoemde wijze van „zitdag instellen” ook op redelijkheidsgronden ontoelaatbaar moet worden geacht, omdat, in het algemeen gesproken, zitdagen ten plattelande tot tendens hebben, diè hulp aan den patiënt te verleenen die relatief van den tandarts de minste persoonlijke prestatie vraagt en als regel een hoog percentage prothetisch werk tot zich trekken;

dat, behalve nog de vele andere nadeelige gevolgen voor de ter plaatse gevestigde tandartsen, deze, door de heeren X en IJ ingestelde zitdagen tot gevolg zullen hebben, dat het „financieel-beste” deel aan de praktijken der eerstgenoemden wordt onttrokken;

dat, afgezien van de benadeeling van directe stoffelijke belangen der gedupeerde tandartsen, het aldus instellen van zitdagen moet worden beschouwd als deloyale concurrentie en als zoodanig als een wijze van beroepsexploïtatie, die moeilijk, zooda niet, onmogelijk, in overeenstemming is te bren-

gen met de in tandartsen-beroepskringen gangbare begrippen van beroepsethiek, en uit dien hoofde, hoewel volgens de letter van de betrokken reglementen misschien niet met name genoemd verboden, een lid van de Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde ten eenenmale onwaardig, en op grond daarvan in strijd met de waardigheid van den tandartsenstand;

dat, naast het directe persoonlijke belang van de in dezen gedupeerde tandartsen, deze aangelegenheid ook een urgent algemeen beroepsbelang raakt, aangezien het tolereeren van zulk een wijze van beroepsexploitatie een precedent scheidt tot volkomen anarchie en vrijbuitelij in het tandartsen-beroep, wat ten aanzien van den heer X nog in het bijzonder klemmt, omdat deze in de tandartsen-beroepsorganisatie, meerdere vertrouwensfuncties bekleedt en in het bijzonder in de betrokken afdeling Q, wel een zeer vooraanstaande plaats, die van . . . inneemt, waardoor, gepaard aan het gezag van zijn hooger en leeftijd en veel-jarige praktijkervaring, (in dit laatste opzicht staat de heer IJ met hem gelijk), zijn handelingen, en voor de jongere collega's en voor het publiek, worden gestempeld tot toonbeeld van goede beroepsethiek en -gebruiken;

dat, als zeer speciale, nog meer dan het voorgaande, klemmende bijzonderheid, hieraan dient te worden toegevoegd, dat de heer X, in de functie van „Afdelings-Ziekenfonds-Commissaris”, korten tijd vóór hij te A zijn zitdagen instelde, een conferentie heeft meegemaakt met de A'sche medici, speciaal ter bespreking van de A'sche tandheelkundige ziekenfonsaangelegenheden, bij welke besprekingen hij kennis heeft kunnen nemen van interne, zeker niet voor concurrente collega's bestemde, Asche tandheelkundige beroepsaangelegenheden en toestanden:

Concludeerende:

klaagt hij, ondergeteekende, ten aanzien van de tandartsen X en IJ beiden te B,

1e over oncollegiale handelingen,

2e over handelingen in strijd met de waardigheid van den tandartsenstand,

Weshalve,

hij uwen Raad verzoekt,

„Aan voornoemde tandartsen X en IJ op te leggen, hunne te A ingestelde zitdagen te beëindigen binnen een, door uwen Raad te stellen, kortst mogelijken termijn”.

Dit verzoek om beëindiging op door uwen Raad te stellen korten termijn, omdat bovengesignaleerde feiten reeds een zestal weken hebben voortbestaan en de nadeelige gevolgen, die daaruit voor de ter plaatse gevestigde tandartsen voortvloeien, met iedere week verlenging grooter

proporties aannemen, welke gevolgen zich niet zullen beperken tot reeds aanwijsbare of te constateeren gevallen, maar die zich in de toekomst zullen openbaren, naar mate deze,

door ervaren en beproefde collegae ingestelde zittingen hand over hand aan bekendheid toenemen.

't Welk doende enz.

A, 18 Februari 1939.

Aan

de Afdeulingsraad van de Afd. Q van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde.

Gelet op de motiveering van de naar aanleiding van de ingediende klacht gedane uitspraak van den Afdeulingsraad der Afdeeling Q, waarbij deze o.m. overweegt,

dat de Raad van oordeel is, dat het strijdig is met de collegialiteit om in plaatsen, waarin reeds een of meer tandartsen gevestigd zijn, zittingen te houden, tenzij deze zittingen reeds gehouden werden vóór de vestiging van bedoelden tandarts of bedoelde tandartsen;

dat dit bovendien in strijd moet worden geacht met de beroepswaardigheid, omdat het houden van zittingen naar het oordeel van den Raad alleen dan oirbaar is, als tevens de bedoeling kan voorzitten om hun, die behoefte aan tandheelkundige hulp hebben, deze hulp op gemakkelijke wijze te verschaffen, hetgeen in casu, waar in A tandartsen gevestigd waren, niet het geval was;

dat het instellen van zittingen in plaatsen, waar reeds een of meer tandartsen gevestigd zijn, nog vreemder indruk zal maken, wanneer dit geschiedt door tandartsen, die reeds meer dan vijf en twintig jaar in de practijk zijn, terwijl een hunner nog bovendien voorzitter is van de Afdeeling Q van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde;

dat de door de heeren X en IJ opgegeven motieven geen afwijking rechtvaardigen van de hierboven door den Afdeulingsraad juist geachte normen van collegialiteit en tandheelkundige ethiek;

dat toch het achteruitgaan van practijk door vestiging van jongeren een verschijnsel is, dat volkomen natuurlijk is en door ouderen moet worden aanvaard, terwijl het feit, dat ook anderen zich aan overtreding van de hierboven genoemde collegiale en ethische normen schuldig maken, geen vrijbrief aan anderen geeft om zulks eveneens te doen;

dat derhalve de toepassing van het na te noemen tucht-middel in deze niet kan uitblijven;

dat naast de toepassing van het na te noemen tuchtmiddel,

de Raad zou hebben bepaald, dat de heeren X en IJ de zitdagen te A niet langer zouden hebben mogen houden, ware het niet, dat, gelijk hierboven gemeld, de heeren hebben medegedeeld, dat zij sedert vier à zes weken het houden van zitdagen hadden beëindigd, terwijl den Raad bij onderzoek is gebleken, dat inderdaad het gevelbord van de beide heeren, van het huis, waarin zij zitdagen hielden, is weggenomen;

Overwegende, dat X en IJ van de uitspraak van den Afdeeliningsraad tijdig zijn in beroep gekomen;

Overwegende, dat het oordeel van den Afdeeliningsraad, dat het strijdig is met de collegialiteit, om in plaatsen, waarin reeds een of meer tandartsen gevestigd zijn, zitdagen te houden, tenzij deze reeds gehouden werden vóór de vestiging van bedoelden tandarts of bedoelde tandartsen, misschien juist moge zijn — wat de Raad van Beroep hier in het midden wil laten — doch dat het den Raad onjuist voorkomt, op grond hiervan tot het toepassen van eenig tuchtmiddel te besluiten, daar hiertoe overeenkomstig art. 51 van het Huishoudelijk Reglement der Maatschappij vereischt is *ernstige* inbreuk op de collegialiteit, hetgeen in casu noch gesteld, noch het geval was;

dat weliswaar, zooals klager stelt, het collegiaal verkeer onder tandartsen en de eerbied voor de beroepsstanding vanzelfsprekend ook ongeschreven wetten met zich brengt, welke evengoed als de geschrevene, aanspraak maken op eerbiediging, doch dat dit nimmer zoover kan strekken, dat eenige gedraging of handeling in strijd met de collegialiteit tot het toepassen van een tuchtmiddel aanleiding zou kunnen geven, zoolang deze niet als een ernstige inbreuk op de collegialiteit moet worden aangemerkt;

Overwegende voorts, dat naar het oordeel van den Raad van Beroep, het gaan houden van zitdagen als hierbedoeld, op zichzelf geenszins behoefte te worden geacht in strijd te zijn met de beroepswaardigheid;

dat immers het gaan houden van zitdagen in plaatsen, waar reeds een of meer collega's gevestigd zijn, niet door de Maatschappij tot een verboden handeling is verklaard, ofschoon een daartoe strekkend voorstel wel onderwerp van bespreking is geweest in een algemeene vergadering, en dat evenmin in de Afdeeling Q het houden van zitdagen door eenigerlei bepaling is beperkt;

Overwegende, dat hieruit weliswaar niet, zooals door X en IJ dan is geschied, de conclusie mag worden getrokken, dat het houden van zitdagen steeds en onder alle omstandigheden uit een oogpunt van collegialiteit en van beroepswaardigheid zou zijn geoorloofd;

Overwegende, dat noch de omstandigheden, waaronder bedoelde zitdagen gehouden werden, noch de door X en IJ ter verklaring daarvan aangevoerde beweegredenen, de bestreden handeling voor gerechtvaardigde critiek onvatbaar maken;

Overwegende, dat ook het verschil in motiveering, die X en IJ van hun handelwijze te dezer zake gegeven hebben, geenszins pleit voor den ernst daarvan, daar zij immers voor den Afdeeliningsraad verklaarden zitdagen te A te zijn gaan houden, zoowel om het ziekenfonds te helpen als om hun inkomen, dat tengevolge van de vestiging van vele jongere collega's verminderd was, te verbeteren, terwijl zij dit laatste ter zitting van den Raad van Beroep met nadruk hebben ontkend;

Overwegende, dat de Raad van Beroep deelt de meening van den Afdeeliningsraad, dat bij het beoordeelen der bestreden handeling ook in aanmerking dient te worden genomen, dat tandartsen, die reeds vele jaren in de praktijk werkzaam zijn gelijk appellanten, zich dienen te onthouden van handelingen die met hun collegiale positie en daarop berustend persoonlijk gezag onvereinigbaar zijn;

dat zulks met name geldt voor appellant, X uit hoofde van de belangrijke functies, welke hij in zijn Afdeeling bekleedt;

Overwegende, dat desondanks de Raad van Beroep echter in geen deele klagers opvatting, zoomin als zijn formulceering, kan aanvaarden, als zou namelijk door de handelwijze van X en IJ ten opzichte van hem deloyale concurrentie bedreven zijn, of door „het tolereeren van zulk een wijze van beroepexploitatie een precedent” zijn geschapen „tot volkomen anarchie en vrijbuitery in het tandartsenberoep”, daar de handelingsvrijheid van den tandarts niet ten dienste van individueele belangen zonder meer, doch slechts met behoedzaamheid ten behoeve van de collegiale gemeenschap mag worden ingeperkt;

Overwegende, dat uit het bovenstaande volgt, dat X en IJ van de hen betreffende uitspraak van den Afdeeliningsraad terecht zijn in beroep gekomen, daar op onjuiste gronden het tuchtmiddel van waarschuwing op hen is toegepast;

Overwegende echter, dat ter zitting van den Raad van Beroep eenige door X en IJ met den secretaris der Maatschappij en met de Centrale Ziekenfonds-commissie gevoerde correspondentie is overgelegd, waarin hun duidelijk was medegedeeld, dat het gaan houden van een zitdag in een plaats, waar een Maatschappijlid gevestigd is, in het algemeen niet verboden is, maar dat een dusdanig verbod wel geldt voor het gaan houden van een zitdag voor ziekenfondsleden;

Overwegende, dat X en IJ desondanks vooral voor het Ziekenfonds te A zitdag hielden;

Overwegende, dat X en IJ door het gaan houden van bedoelden zitdag hebben gehandeld in strijd met het doel en het belang der Maatschappij;

Overwegende dat hieraan niet kan afdoen het feit, dat appellanten te A zitdag gingen houden op verzoek van het Ziekenfonds, hetzij — zooals zij ter zitting van den Raad van Beroep verklaarden — om bedoeld fonds

in zijn streven naar verbetering van den tandheekkundigen toestand ter plaatse te steunen, dan wel omdat er over een der te A gevestigde collegae klachten van ziekenfondspatiënten waren geuit, welke klachten bovendien later niet bleken gerechtvaardigd te zijn;

Overwegende, dat weliswaar hetgeen in het voorgaande betreffende het gaan houden van zitdagen voor ziekenfondsen is gesteld, niet als zoodanig door klager is naar voren gebracht en evenmin bij de behandeling der zaak in eersten aanleg onder het oog is gezien, doch dat de Raad van Beroep evenwel overeenkomstig art. 61 lid 2 van het Huishoudelijk Reglement tot taak heeft, een bij hem aanhangig gemaakt geval zelfstandig te onderzoeken en daarover in hoogste ressort opnieuw recht te doen;

Overwegende dat op grond van het bovenstaande, thans lettende op alle omstandigheden en den ernst der betreffende feiten, en met inachtneming van artikel 22 van de Statuten en de artikelen 51, 52, 60 en 61 van het Huishoudelijk Reglement moet worden beslist als volgt:

Recht doende,

Vernietigt de uitspraak van den Afdeeliningsraad van de Afdeeling Q waarvan beroep,

Verklaart de door W dd. 18 Februari 1939 ingediende klacht niet ontvankelijk;

Verstaat, dat door X en IJ is gehandeld in strijd met het doel en het belang van de Maatschappij;

Past op X en IJ beiden tandarts te B, toe het tuchtmiddel van waarschuwing, en veroordeelt hen tot gedeeltelijke vergoeding der onkosten, door den Raad van Beroep te dezer zake gemaakt, ten bedrage van éénhonderd gulden (f 100.—) en wel ieder ten bedrage van f 50.— te betalen binnen een maand na de dagteekening van deze uitspraak bij den penningmeester der Maatschappij;

Verstaat dat van deze uitspraak afschrift zal worden gezonden aan appellanten, den klager in eersten aanleg, het Hoofdbestuur der Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheekkunde, den Afdeeliningsraad van de Afdeeling Q en aan de redactie van het „Tijdschrift voor Tandheekkunde” ter opneming in het orgaan der Maatschappij, zonder vermelding van namen en woonplaatsen.

Aldus gedaan door den Raad van Beroep der Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheekkunde, den 29en Maart 1940, samengesteld uit: J. Sanders Ezn. te Amsterdam, voorzitter, I. A. Holthaus te Zwolle en P. H. Buisman te Tiel.

HET UITOEFENEN VAN TANDHEELKUNDE DOOR ALGEMEEN PRACTISEERENDE MEDICI

Het standpunt van de ministers Bolkestein en Van den Tempel.

Op vragen van het Tweede Kamerlid Bijlsma aan de ministers van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen en van Sociale Zaken, luidende:

1. Is het den ministers bekend, dat het voorkomt dat algemeen practiseerende medici tevens de tandheelkunde uitoefenen, en dat zij zich met name bezighouden met het vervaardigen of doen vervaardigen van kunstgebitten?

2. Indien de voorafgaande vraag bevestigend moet worden beantwoord en de ministers van oordeel zijn, dat bovenbedoelde practijk niet strookt met het belang der volksgezondheid en in strijd komt met het rechtmatige belang der tandartsen, zijn de ministers dan bereid ter bestrijding van die practijk maatregelen te nemen en zoo noodig ter zake wetswijziging voor te bereiden?

Hebben deze ministers als volgt geantwoord:

1. Deze vraag wordt bevestigend beantwoord.

2. De bedoelde practijk is in het algemeen niet bevorderlijk voor een behoorlijke tandheelkundige verzorging. Zij strookt niet met de belangen van tandartsen. Vanwege het staatstoezicht op de volksgezondheid is deze aangelegenheid reeds ten vorigen jare aanhangig gemaakt bij de Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst, die er bereids aandacht aan heeft geschonken.

In de verwachting, dat van die zijde nog nadere aandacht aan het euvel zal worden besteed, achten de ministers voorshands geen termen aanwezig om wettelijke maatregelen in overweging te nemen.

(Vad.).

DE NIEUWE TANDHEELKUNDIGEN

De Minister van Sociale Zaken deelt mede dat onderstaande 38 personen het examen ingevolge de Wet van 13 Mei 1939 Stbl. nr. 801 ter verkrijging van den titel van „tandheelkundige” met goed gevolg hebben afgelegd en dat hun dientengevolge het in die wet bedoelde diploma is uitgereikt.

De examens zijn thans geëindigd.

- Franciscus Hendricus Wilhelmus Allebé, Prinses Mariestraat 15, 's-Gravenhage.
Nicolaas v. Beers, 2e Oosterparkstraat 235, Amsterdam (O.).
Paulus Aloisius Beiler, 2e Emmastraat 201, 's-Gravenhage.
Hendrik Pieter v. d. Boon, Weurden 3, Winterswijk.
Tjapko Geert Bos, Kranenburgerweg 53, 's-Gravenhage.
Jacques de Brave, Linnaeusstraat 4¹, Amsterdam (O.).
Adrianus Christianus v. d. Bruggen, Orthenstraat 46, 's-Hertogenbosch.
Cornelis van der Burg, Huizerweg 33, Bussum.
Louis Leonardus Franciscus van den Burg, Adm. de Ruijterweg 29¹, Amsterdam (W.).
Rudolf August Didlaukis, Stadhouderskade 54, Amsterdam.
Petrus Jacobus Lambertus v. d. Gaag, Joh. Camp-huijsstraat 262, 's-Gravenhage.
Adrianus Cornelis Goedhart, Rijksstraatweg 15, Haarlem.
Eugenius Ludovicus Maria Goyarts, Loodsgracht 40, den Helder.
Joachim de Groot, Plantage Muidergracht 29, Amsterdam.
Hendrik Gerhard Heeren, Hommelscheweg 280, Arnhem.
Gerhard Albertus Heeren, Witte de Withstraat 147, Amsterdam.
Jacobus Wilhelm Leo v. d. Heuvel, Paul Krugerplein 39 's-Gravenhage.
Arie Hoffmann, Kerkpad 148 Z.Z., Soest.
Antonius Hendricus Arnoldus Holleman, Nassaukade 149, Amsterdam.
Wilhelm Gerardus Christiaan Hoorn, Wilhelminaplein 15, Eindhoven.

- Durk Jongsma, Turftorenstraat 19, Groningen.
- Louis Antonie Mettrop, Claes de Vrieselaan 118 Hs, Rotterdam.
- Johannes Cornelis Frederik Karel de Nobel, Nieuwe Binnenweg 364, Rotterdam.
- Franciscus Romijn, Spoorstraat 45, Alkmaar.
- Felix Rosenberg, 2de Jan v. d. Heijdenstr. 82, Amsterdam.
- Hendrik Jan Samsen, Copernicuslaan 133, 's-Gravenhage.
- Samuel Swaap, Vechtstraat 30, Amsterdam.
- Willem Swaap, Groote Houtstraat 99a rood, Haarlem.
- Johannes Justus Timmer, Tolsteegsingel 43, Utrecht.
- Clasina Cornelia Timmer-Werdekker, Tolsteegsingel 43, Utrecht.
- Jacobus van Veen, Regentesselaan 165, 's-Gravenhage.
- Maurits Levy de Vries, Juliana v. Stolberglaan 145, 's-Gravenhage.
- Levie Jonas Walvisch, Valckenierstraat 7, Amsterdam.
- Antonius Cornelis Wassenaar, Singel 86, Amsterdam.
- Jan de Wit, Rozengracht 44, Amsterdam.
- Hartog Workum, Utrechtschestraat 51, Amsterdam.
- Salomon Lion van Wijnbergen, Prinsestraat 55, 's-Gravenhage.
- Ferdinand Johannes IJland, Parklaan 59, hoek Jansweg, Haariem.